

Kõrtsmit olli üks vägga jõukas mees, tell rahha pudusti ep olnud; ta olli ka vägga hea mees, õgga äffildane, otse kui tulli taflus.

„Terre hommikust!“ ütles temma Klausile, „sa olled täna õige warrane.“

„Säh! ma sõidan wanna eidega liinu“, ütles Klaus; „ta istub önes wanfre peal, ma ei wöi tedda mitte tappa tua; olle hea mees, wii temmale pool toopi öllut; rägi õgga wajustet, fest ta ei kuse tassast lõonne.“

„Waresti, waresti!“ ütles kõrtsmit, wallas möedu öllut täis ja läts õue, surnud wannamoori jure.

„Säh! poeg sadab sulle seeme öllut, wötta joo!“ Agga wanna manna ei lausund ei musta eggat walget, waid istus waggasi wanfre otsa peal.

„Kuule ta!“ küssendas kõrtsmit, „wötta joo öllut, poeg saatid sulle pool toopi öllut!“

Ei vastuist ühtegi. Mees küssendas veel üks ford, ja jälle üks ford; õgga ei wanna eit teind teggemist. Kõrtsmillu südda sai täis, ja ta wiggas äffildase wihhaga olle toobi wannamoorile vasto filmi, et jomaaq möda näggü mahha joostis, ja surnud sellise taggasi wanfre peale langes; fest ta ei olnud mitte finni seutud, waid wallali istumas.

„Appi! appi! lõrjas Klaus, tormas üskest välja, ja trapb kõrtsmissillu rindu finni; „mis sa nurjato teggid? wata, ja olled minno wanna eide surnulis lönud! Näh! siin on suur auf otsa ees!“

„Oh, se on üks önnetus!“ saewas kõrtsmit, läed ülle pea lotto lüties. „Se on leit minno üldus! Kulla luppen Klausifenne, ärra te fest fissa, minna annan sulle üks walla täis rahha ja mat-tan sinno öndsa eide ausaste maa mulda, nenda kui olleks ta minno omma eit ollewad; finna õgga olle waid, ja pea suu finni, muido saan ma limpu.“

Nenda sai pisse Klaus jälle terve wassa täie rahho, ja kõrtsmit toimetas wanna eide maitused.

Kui Klaus loio tulli, satis ta poisi suure taimo jure jälle wassa laenama.

Suur Klaus ehmatas opis ärra, ja wärrises kui aava leht. „Mis jut se on? minna lõin temma surnults, tuida ta siis nüüd jälle hingे töö-nud? Lähhen õige issi sedda luggu watama!“ Ja ta läts issi wassaga pissifesse taimo jure.

„Tulle appi! kust ja leit selle rahha sanud?“ lüssis ta suurte silmadega nähhes, mis veel jure olli loskund.

„Sa loid minno wanna eide mahha, les minno jängis puhtas, ja minna jän ellusse!“ ütles pissi Klaus: „ma müüsfin surnu ärra walla täie rahha eest.“

„Kas ja tuule immet!“ öisfas suur Klaus, fest temma wanna eit olli täna hommiko fa hingे heitnud.

„Pea finni! ma lõön omma surnud eidele fa fir-wego otsa ette ja ütlen, et ma iissi tedda surnults